Taina castelului
MAC LLOYD
INCE
detectivul
SĂPTĂMÂNAL
Nr. 22
LEI 5

Taina castelului

de MAC LLOYD

BIBLIOTECA FUNDAȚIEI REGALE A REGIONALĂ

I. — X-UL ROȘU

RAREORI L-AM VAZUT PE PRIETENUL MEU, marele detectiv Joe Bull, atât de îngândurat la primirea unei scrisori.

Învârtea mereu în mână plicul lunguieț de hârtie fină, pecetluit cu ceară roșie și se uita când la adresă, când în dosul plicului până ce, în cele din urmă se hotărî și apucă de pe masă cuțitul de tăiat hârtie.

— Nu e vorbă, ar trebui să-l ud mai întâi, murmură el, dar mi se pare prea subțirel pentru glume de astea. S'ar mai putea deasemenea să se șteargă literele și să nu mai pot citi scrisoarea

Să-l ude.... prea subțire? Ei drace! Mă dădui cu scaunul nițel mai încolo.

Se întâmplase nu odată că băgam scrisorile mai întâiu într'un castron cu apă și până acum această măsură de prevedere ne fusese de folos. Chiar și într'un plic — vorbesc de cele groase — se pot pune mici mașini infernale. Vai de acela care primind o astfel de scrisoare o deschide fără să se gândească la ce îl așteaptă!

După cum spuneam, Joe ținu câtva timp cuțitul în mână, apoi dintr'o singură mișcare deschise scrisoarea.

Nu se întâmplă nimic, ceea ce mă făcu să scot o exclamaţie de mirare.

In vremea asta, Joe scoase foaia de hârtie din plic.

— Ce te face să te temi atât de scrisoarea asta? îl întrebai eu.

— Pentrucă am fost înştiinţat să mă păzesc, răspunse el scurt şi se adânci în cititul ei.

Cine îl înştiinţase sau, mai bine zis, cum?

A trebuit să-mi înfrânez deocamdată curiozitatea căci Joe reciti scrisoarea de trei ori înainte de a o pune pe masă ca să-şi aprindă îngândurat o ţigaretă. Pe urmă îmi zâmbi împăciuitor.

— Ce dracu', nu mai fă pe misteriosul cu mine! îi zisei înciudat.

— Citeşte şi să ne sfătuim apoi ce e de făcut! răspunse el întinzându-mi scrisoarea.

Iată ce scria în ea:

„Prea stimate mister Bull,

„Vă rog să veniţi imediat la castelul Chimeys din Scoţia. Am neapărată şi grabnică nevoie de ajutorul dumneavoastră. Folosiţi-vă de cel mai repede mijloc de călătorie. Cheltuielile de drum n'au nicio importanţă, deoarece e vorba de o chestiune cât se poate de serioasă unde se cere multă agerime şi, mai ales, discreţiune. Amestecul poliţiei nu e de dorit şi nici nu am prea multă încredere în poliţia noastră.

„Vă aduceţi aminte de vânătoarea pe care am făcut-o împreună în junglele Benares-ului? Neam cunoscut atunci, ce e drept, numai în treacăt.

„Încă odată, vă rog veniţi cât mai repede cu putinţă.

„Al dumneavoastră
Lord Allan Caterham'

Aşa dar, un strigăt de ajutor ca atâtea altele pe cari le primeam, cu deosebirea că de astă-dată clientul era un lord.

Mărturisesc că nu pricepeam de fel pentru ce Joe face pe misteriosul, şi mai cu seamă, de ce se ferise să deschidă scrisoarea. Să-mi fi scăpat mie ceva din vedere?

Pusei cam şovăind hârtia pe masă şi Joe o vârî numaidecât în buzunar. Plicul îl lăsă însă unde era, ceea ce mă miră foarte mult. De aceea îl luai repede şi începui să-l întorc pe toate feţele.

— In sfârşit! Bine că a dat Dumnezeu! râse Joe. Ia să vedem, ai priceput ceva?

Fără să-i răspund, mă uitam buimac la plic, crezând că voiu găsi pe el ceva smângălit cu creionul, dar nu văzui nimic.

Tocmai vroiam să-l pun pe masă dând din umeri când Joe îmi zise:

— Ţine-l pieziş în dreptul luminii şi vei găsi ceva.

Il ascultai. Nu zării la 'nceput decât nişte mici sgârieturi dar după câtva timp băgai de seamă că sunt litere. Putui în sfârşit silabisi: „Fereşte-te".

Altceva nimic, era însă deajuns ca să pricep prevederea lui Joe.

— Ei, ai găsit? râse el.

— Lesne ţi-e să vorbeşti, răspunsei eu cu ciudă. Parcă n'ai şti ce miop sunt!

— Hm... Fac prinsoare că ai fi deschis scri-

soarea deadreptul fără să mai examinezi plicul. Dragul meu, cine e miop să se slujească de lupă, tu însă tot nu te-ai învăţat minte ca să fii ceva mai prevăzător. Mie mi-au atras numaidecât luarea aminte sgârieturile acelea, pe care le-am simţit dealtfel şi la pipăit. Abia pe urmă am înţeles ce e, adică înştiinţarea.

— Intr'un singur punct te înşeli însă, Joe. Nu de scrisoare erai înştiinţat să te păzeşti.

— Deoarece nu sunt a-tot-ştiutor, puteam să presupun orice.

— Şi acum, când nu e vorba să te fereşti de scrisoare, ce concluzii tragi?

— Nu te-ai exprimat bine, Mac. Inştiinţarea se referă tocmai la scrisoare, numai presupunerile mele că ar fi în ea vreo surpriză drăguţă sub forma unui explozibil, nu s'au adeverit.

— Am avea deci de întâmpinat primejdii dacă am îndeplini cererea lordului Caterham?

— Aşa e, dragul meu. Va trebui să fim de acum încolo cu mare băgare de seamă, căci sunt hotărît să nu refuz rugămintea lordului.

— Cu alte cuvinte, plecăm în Scoţia?

— Da, şi chiar cât mai curând cu putinţă. Tot n'avem acum ce face.

— Lordul Caterham... murmurai în vreme ce pufăiam îngândurat din ţigara mea favorită Al Kam. I'ascultă, Joe, eu nu-mi amintesc de fel de el. La Benares am fost acum trei ani când ne invitase maharadjahul la vânătoare. Nu ştiu însă să fi fost şi un lord printre musafirii lui.

— Pentrucă pe atunci nu era încă lord, ci numai sir Caterham. Asta e singura deosebire, dragul meu. A, ia stai, tocmai mi-am adus aminte de ceva! Nu, nu, nu cred să mă înşel. Chiar mi-am

tăiat nu de mult o notiță din „Times". Ei drăcie! Acum știu bine că nu mă înșel. Știi ce, băiatule? Lordul Caterham, adică bătrânul lord a fost amestecat într'o afacere scandaloasă. S'a însurat, deși în vârstă de 68 de ani cu o fostă dansatoare de la Folies Bergère din Paris, care nici măcar nu mai era în prima ei tinerețe. Curând după aceea lordul s'a sinucis și soția lui 'a fost găsită în aceeași noapte omorîtă în parcul castelului. Se pare că acum tânărul lord are motive serioase să-mi ceară sfatul. Ia să caut eu notița din gazetă.

Joe sări de pe scaun și alergă în camera lui de lucru. Mă dusei după el.

Il văzui cotrobăind într'o mapă; căută mult vreme, până ce găsi ce îi trebuia.

In clipa aceea se auzi sunând prelung la poarta vilei noastre.

— O telegramă, zisei eu uitându-mă pe fereastră. Factorii ăștia cred întotdeauna că le e îngăduit să scoale toate casa în picioare.

— Du-te mai bine și vezi ce e, îmi strigă Joe.

— S'a dus Pitt, îi răspunsei, mirat de nervozitatea prietenului meu.

Aștepta oare o a doua veste grabnică?

Ieșii totuși înaintea servitorului, care îmi întinse telegrama zicând:

— Urgentă.

Mă întorsei la Joe. Mi-o smulse din mână, o citi și-mi spuse îngândurat:

— E de la lordul Caterham. Nu prea mă dumiresc ce poate fi. Conținutul nu se prea potrivește cu cele scrise în scrisoare.

— Cum așa? făcui eu, aruncându-mi ochii pe telegramă.

A trebuit însă să-i dau dreptate lui Joe, căci iată ce citii:

„Nu veniți deadreptul la castelul Chimeys ci duceți-vă mai întâi la verișoara mea Virginia Howard din Edimburg. Veți afla acolo despre ce e vorba. Plecați cât mai repede cu putință. Telegrafiați la Edimburg ora exactă a sosirii.

„Lord Caterham".

— Trebue să se fi petrecut ceva între timp, zisei eu întinzând lui Joe telegrama.

El nu răspunse și începu să se plimbe cu pași mari prin odaie, apoi se opri brusc, se uită lung la mine și mormăi:

— Mai că l-aș întreba pe lord dacă telegrama e într'adevăr de la el.

— Pe dracu'! Nu cumva bănuiești că ni se întinde o cursă?

— Nici eu nu știu ce să cred, răspunse Joe îngândurat.

— Atunci telegrafiază și întreabă-l.

— Răspunsul nu ne-ar mai găsi, dragul meu. Să căutăm să aflăm adevărul pe altă cale. Să nu ne dăm prinși orbește în cursă. Mă voiu orienta îndată cum putem ajunge mai curând la Edimburg.

— Ce-ar fi să închiriem un avion?

— Hm... n'aș fi bucuros, căci aș vrea să mă încredințez în cursul drumului dacă nu suntem urmăriți.

— Crezi că suntem chiar de pe acum supravegheați?

— Tot ce se poate. Odată cu scrisoarea lordului s'ar putea să fi sosit și un spion la Paris, care

7 să vrea să afle ce avem de gând să întreprindem.

— Bine zici.

— Ba sunt chiar sigur că așa stau lucrurile, dragă Mac. De aceea trebue să fim de data asta cu și mai mare băgare de seamă. Ar fi bine să luăm trenul pentru Amsterdam în loc să mergem cu vaporul, și de acolo să angajăm un yacht cu motor care ne va duce la Edimburg. Până la Amsterdam ne vom putea încredința dacă suntem urmăriți sau nu.

— Și vrei într'adevăr să telegrafiezi sosirea noastră?

— Deocamdată nu, poate însă de la Amsterdam; atârnă de împrejurări. Trenul nostru pleacă la 1 din gara Saint Lazare, avem deci destul timp să mai chibzuim asupra diferitelor chestiuni ce ne interesează.

Se lăsă în fotoliu și își aprinse o țigaretă. Eu însă simții nevoia să fac o mică plimbare.

Abia trecuse de ora 9 și aveam toată dimineața înaintea noastră. In vremea asta, Pitt va împacheta geamantanele.

Era înainte de amiază și o luai spre Champs-Elysées.

Să fi mers vreun ceas când auzii pași în urma mea. Nu mai încăpea îndoială că venea cineva în fugă. Mă oprii brusc în loc și mă izbii de un individ care fu cât p'aci să mă dea jos. Când mă văzu, tresări ca și când m'ar fi recunoscut și-mi aruncă un pachețel. O luă apoi la goană fără să ia în seamă strigătele mele.

Ridicai repede pachețelul de jos și mă luai după el. Il pierdui însă din vedere.

Dar deodată mă oprii încremenit în loc auzind

o pocnitură. Desigur o detunătură de armă.

O luai la fugă într'acolo şi când trecui de un tufiş zării o maşină care porni într'o goană nebună spre oraş. Când ajunsei la locul unde stătuse maşina, văzui câteva picături de sânge pe jos.

Înţelesei numaidecât că aci se petrecuse o dramă şi victima nu putea fi decât individul care îmi aruncase pachetelul. După ce îl împuşcaseră, îl târîseră în automobil, rănit sau mort. Şi asta ziua în amiaza mare!

Mă uitai în juru-mi dar nu văzui pe nimeni. Mi-era ciudă pe mine că în uluiala mea uitasem să-mi însemn numărul automobilului.

Ce îmi rămânea acum de făcut? Pe pachetel, lung de vreo treizeci şi lat de cel mult doi centimetri, învelit în hârtie cafenie de împachetat, nu scria nimic.

Fugarul tresărise la vederea mea. Să mă fi cunoscut oare? Era o simplă întâmplare că mă întâlnise, sau avea şi altminteri de gând să-mi aducă pachetelul, mie sau... prietenului meu Joe Bull?

Aşa trebue să fie, nici nu se putea altfel şi cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să mă întorc imediat acasă. Joe va şti ce e de făcut sau va găsi vreo lămurire din conţinutul pachetelului.

Mă urcai în prima maşină pe care o întâlnii în drum şi după vreo zece minute străbăteam în fugă grădina vilei noastre, dând buzna gâfâind în odaia de lucru a lui Joe.

Îl găsii tot unde îl lăsasem, pierdut în gânduri.

— Ce e, Mac, arde undeva? mă întrebă el

când ma vazu. Ori te-a fugărit cineva?

Mă lăsai obosit în fotoliu şi îi povestii pe scurt cele întâmplate. Băgai de seamă că mă ascultă cu o încordare din ce în ce mai mare. Se apropiă apoi de mine, clătină capul şi zise:

— Ia să văd şi eu pachetelul acela misterios.

Il scosei din buzunar şi i-l dădui numaidecât. Se uită lung la el, îl întoarse pe toate părţile, pe urmă deslegă cu băgare de seamă sfoara cu care era legat.

— Numai de n'ar exploda, făcui eu cam îngrijorat. Zău că nu m'aş mira...

— Nu-ţi fie frică, l-am examinat eu bine, mormăi Joe dându-se mai aproape de fereastră.

Pachetelul conţinea o cutiuţă lunguiaţă de abanos. O foaie de hârtie sbură pe jos. Mă aplecai şi o ridicai.

— E pentru tine, Joe! exclamai eu. Aşa dar, individul ştia cine sunt.

— De la început m'am gândit că nu poate să fie o simplă întâmplare, dragul meu. Omul acela s'a luat, probabil, după tine, de cum ai ieşit pe poartă şi nu aştepta decât un moment prielnic ca să-ţi dea pachetelul. Nu se aştepta însă să fie urmărit. Se vede că te-a pierdut la un moment dat din ochi, te-a căutat şi a băgat de seamă că e cineva în urma lui. A întors capul şi a recunoscut în el un duşman, de aceea a luat-o la fugă şi s'a izbit pe neaşteptate de tine. Mare prostie a făcut că nu s'a pus sub ocrotirea ta; asta i-a fost pierzania. Din cele spuse de tine, bănuiesc că a fost omorît cu un glonţ de revolver şi târît apoi în maşina care aştepta. Aş avea poftă să cercetez şi eu locul unde a fost atacat individul cu pricina.

A, uitasem de bilet: Ia citeşte-l, poate aflăm câte ceva din el. 10

Despăturai hârtia şi citii următoarele:

„Prea stimate domnule Bull,

„Alăturata cutie e pentru lordul Caterham şi îl priveşte personal. Vă rog predaţi-i-o fără a o deschide. In niciun caz nu rupeţi sigiliile. Ştiu că sunteţi om de onoare şi că vă veţi ţine de cuvânt.

„Cineva care vrea să-şi îndrepte greşeala"

— Hm... cineva care vrea să-şi îndrepte greşeala, repetă Joe aproape în şoaptă. Multe lasă să se înţeleagă semnătura asta, dragul meu. Aş putea zice un întreg roman.

— Cum aşa? făcui eu mirat.

— Să presupunem, de pildă, că această cutiuţă cu tot ce se află în ea i-a fost furată lordului Caterham.

— Aha, vrei să spui că hoţul, mustrându-l cugetul a vrut să-şi îndrepte pe calea asta greşeala, nu e aşa?

— Tot ce se poate. Dar, faptul că individul a fost urmărit şi rănit sau ucis dă loc şi la alte combinaţii. Poate că făcea parte dintr'o bandă de tâlhari şi a furat cutiuţa din însărcinarea ei. Şi presupunerea asta ar putea avea un sâmbure de adevăr.

— Aşa trebue să fie. Banda din care făcea parte a prins de veste trădarea şi l-a urmărit ca să-l pedepsească. Ziua în amiaza mare! Şi unde! Mare obrăznicie.

11 — O dovadă neîndoielnică, dragul meu, că banditii pun mare preț pe conținutul cutiei. Ai uitat însă principalul, Mac. Cazul ne interesează și pe noi în de aproape. Știm acum cu siguranță că suntem spionați și urmarea va fi că spionii nu ne vor slăbi un moment. Cum vor băga de seamă că ucisul nu mai are la el cutiuța, își vor închipui îndată că se găsește în mâinile noastre.

— N'ai vrea s'o deschizi, Joe?

— Nu. Conținutul ei îl vom afla când vom ajunge la castelul Chimeys. Și apoi, nouă ne e tot una. Importanță are numai pentru lordul Caterham și adversarii lui. Dar ia spune-mi, ce înfățișare avea individul care ți-a aruncat pachețelul?

— Mărunțel, dar bine legat. Elegant. Haine de sport și șapcă. Nu-mi aduc aminte de chipul lui, dar am observat când a svârlit pachețelul că purta în deget un inel cu pecete roșie.

— Hm, ar fi și asta ceva. Pe urmăritori i-ai văzut?

— Nici urmă. Probabil că îndată ce m'au zărit s'au ascuns în tufiș și s'au luat după fugar după ce acesta trecuse de mine.

— Prost lucru... Nu putem ști dacă e vorba de una sau mai multe persoane. Iată părerea mea: Să încălecăm pe biciclete și să ne ducem să examinăm locul cu pricina. Poate că în zăpăceală ți-a scăpat ceva neobservat. Firește că vom ieși prin ușa secretă.

Zis și făcut. După zece minute pedalam în goană spre Champs-Elisées. Ajunși la tufișul unde se petrecuse drama văzurăm deslușit urme de sânge.

Joe le examină câtva timp în tăcere, apoi se aplecă brusc şi ridică de jos din iarbă ceva. Era un obiect sclipitor, un buton de manşetă.

— Să ştii că l-a pierdut fugarul, exclamai eu.

— El sau unul din urmăritorii săi, zise Joe. Hm, ia te uită mai cu luare aminte la el. O bucăţică de aur netedă, cu o incrustaţie de smalţ roşu care închipuie o literă din alfabet.

— *All devils,* ai dreptate! E un X, răspunsei luându-i butonul din mână. Oare ce o fi însemnând?

— Poate că e semnul unei organizaţii de tâlhari, dragul meu. Obiectul acesta e de mare însemnătate pentru noi, poate ne va înlesni calea să dăm mai curând decât sperăm de urma bandei.

Căutarăm mai departe şi găsirăm urme de paşi din care înţeleserăm că era vorba de cel puţin trei inşi.

Ne întoarserăm în grabă acasă.

— Ce obrăznicie! îl auzirăm pe Pitt mormăind când ne deschise uşa vestibulului.

— Ce e? îl întrebă Joe râzând.

— Uite, domnule Bull, răspunse el întinzând un plic cu plasture. Acu vreo zece minute m'am pomenit cu un nenorocit de cerşetor care vindea, chipurile, mărunţişuri. De milă i-am cumpărat un plic cu plasture că tot se isprăvise al nostru — şi am găsit în plic biletul ăsta. Poftim, citeşte-l şi dumneata. Pe semne că e pentru noi.

Pentru noi?! Mă pufni râsul. Pitt spunea întotdeauna *noi,* căci se credea în drept să facă parte „din familie" — cum s'ar zice.

Joe citi îndată biletul:

„Nu veţi ajunge vii în castelul Chimeys".

— Ce obrăznicie! exclamai şi eu, indignat

13 Numai Joe nu spunea nimic. Intrebă însă pe Pitt ce mutră avea marfagiul şi acesta i-l descrise astfel: cu o barbă căruntă şi ţepoasă, adus de spate, cu un nas de beţiv şi răguşit de abia se înţelegea ce vorbea.

Aşa dar banda cuteza să ne declare războiu făţiş şi după cum s'a dovedit în curând de astădată potrivnicii noştri nu erau de fel de dispreţuit.

Când furăm în biroul nostru, discutarăm iar cazul.

— Există în afacerea asta încâlcită două, dacă nu chiar trei persoane deopotrivă de interesate în cauză. Mai întâi acela care ne-a scris să ne păzim după ce am primit scrisoarea lordului Caterham; a doua, individul sau indivizii cari au împuşcat pe omul cu pachetelul şi a treia lordul Caterham însuşi. Noi suntem numărul patru şi avem de luptat pe trei fronturi.

— Peste două ceasuri pleacă trenul nostru. Călătorim deghizaţi şi deocamdată despărţiţi. Iţi voiu da eu de ştire când să ne adunăm la un loc. Poate că abia în Amsterdam. Ca măsură de prevedere ia două revolvere cu tine, dintre care vâră unul în ciorap. Deghizează-te într'un savant bătrân cu ochelari albaştri.

„Eu plec chiar de acum. Mă duc la Siguranţă, poate găsesc pe prietenul nostru Beauval acolo. Se 'nţelege că nu putem tăinui întâmplarea de la marginea pădurici şi e nevoie ca poliţia să facă îndată cercetări unde a fost dusă victima. Ai destui bani la tine?

Joe deschise cassa de fier, scoase un teanc de bancnote, îmi dădu jumătate din el, cealaltă jumătate o vârî în buzunar, îmi strânse

apoi mâna şi încheiă cu următoarele cuvinte: 14
— Fii cu băgare de seamă, Mac! In orice caz eu voiu fi în acelaşi tren cu tine. Dacă survine ceva neprevăzut, schimbă-ţi ochelarii, adică pune în locul celor albaştri ceilţii cu sticla albă şi ramă de baga şi plimbă-te prin vagoanele de clasa doua. Voiu fi îndată unde va fi nevoie.

— N'ai vrea mai bine să-mi spui de pe acum cam în ce fel ai de gând să te deghizezi?

— Hm, nu ştiu încă nici eu, altminteri ţi-aş spune. Fii însă fără grijă, o să mă recunoşti la timp.

Joe îmi mai strânse odată mâna şi ieşi din odaie. Il auzii coborând scara în pivniţă, deci părăsea casa prin ieşirea secretă.

Imbucai ceva la repezeală, fumai o ţigaretă, pe urmă mă dusei în odaia unde ne ţineam hainele. După o jumătate de ceas eram preschimbat într'un domn bătrân şi respectabil, niţel cam încovoiat, cum se cuvine unui om la şaizeci şi ceva de ani cât păream.

Plecai la gară unde mă întâlnii cu Pitt pe care îl trimisesem dinainte cu bagajele, Când trecui pe lângă el, lăsai să-mi scape ziarul din mână, — era semnalul de recunoaştere.

El se aplecă să mi-l ridice şi-mi strecură în acelaşi timp biletul de bagaje în mână.

Eram sigur că nimeni n'ar putea recunoaşte atât de uşor în mine pe Mac Lloyd.

II. — SALTUL MORTAL

MĂ DUSESEM într'adins mai devreme la gară. Mai erau pe putin douăzeci de minute până la plecarea trenului. Vroiam mai întâi să-mi găsesc un loc mai bun în vagon, deoarece trenurile sunt înţesate de călători la ora aceea, şi al doilea să observ peronul cu gând că voiu descoperi printre călători pe Joe.

Ocupai un loc lângă fereastră, de unde puteam vedea pe oricine se urca în tren.

Cum să deosebesc însă în mulţime pe urmăritorul sau urmăritorii noştri?

Imi adusei aminte de butonul de manşetă. Poate voiu vedea pe cineva căruia îi lipseşte şi păgubaşul n'a avut încă vreme să bage de seamă. Dar dacă va fi aparţinut mortului?

Inaintea ochilor îmi apăru iar un X mic roşu. Ce semn ciudat!

Nu ştiu cum se făcu deodată că mi se înfipse în minte gândul că potrivnicii noştri ne urmăreau. Mă cuprinse un fel de neliniste şi începui să colind vagoanele, mă uitai prin toate compartimentele, coborîi chiar pe peron, dar Joe nicăieri...

Conductorul închise uşile şi trenul se puse în mişcare. Unde era Joe?...

Aşa dar, sau eu nu fusesem destul de atent, sau era de mult în tren şi deghizarea lui atât de perfectă încât nu-l putusem recunoaşte.

Pentru moment mă aşezai în coltişorul meu şi-mi aprinsei o ţigaretă. Din fericire eram singur în compartiment. Lucrul nu-mi displăcu.

Dar... să nu zici hop până n'ai trecut puntea! Se scurse vreun sfert de ceas şi conductorul veni

ducând în spinare un geamantan; îl urma o cucoană grasă, atât de grasă că trupul ei enorm, cu rochiile înfoiate, cuprindea aproape toată lățimea compartimentului. Ținea morțiș să rămână în compartimentul meu.

— Vedeți că aci e pentru fumători, încercă conductorul s'o abată de la acest gând, văzând privirea mea disperată.

— Cu atât mai bine, cârâi baba. Unde sunt bărbați nu 'ndrăznesc hoții să intre. Pune dumneata geamantanul în plasă și lasă că știu eu ce fac.

Conductorul plecă și matahala se așeză pe bancă lângă ușă. Pesemne ca să fie mai aproape de culoar.

Începui să pufăi într'adins din țigaretă ca s'o gonesc. Nu reușii. Din când în când îmi arunca o privire pe sub gene, pe urmă începu să moțăie cu capul în piept.

Ieșii pe culoar ca să mai fac nițică mișcare și să văd dacă nu cumva îl zăresc pe Joe.

Străbătui de două ori întregul șir de vagoane, dar nu-i dădui de urmă. Necăjit, mă întorsei în compartimentul meu și-l găsii gol. Din nenorocire nădejdea că scăpasem de babornița nu se adeveri, căci geamantanul ei era tot acolo.

Uitasem să intru și în vagonul-restaurant. Ia să văd, nu o fi acolo nesuferita mea tovarășă de călătorie, sau poate chiar Joe?

Într'adevăr, când să intru pe ușă mă izbii de ea. Mormăind o scuză, mă îndreptai spre o masă goală. În restaurant nu se aflau decât cinci persoane, dar Joe nu era printre ele.

Ei drace, nu cumva mă lăsase să plec singur?! Mai că-mi venea să cred. Comandai o cafea și

un coniac, îmi aprinsei o ţigaretă Al Kam—poate a douăzecea de la plecarea trenului — şi începui să chibzuiesc la aventura noastră.

Ce ştiam noi în realitate despre afacerea aceasta? Că pachetelul era în mâinile lui Joe, şi că ne urmărea o bandă de tâlhari cu care nu era de glumit. Atâta tot.

Aoleu, ţigareta! Ingălbenii. Cum dracu putusem să fiu atât de nesocotit să fumez tocmai specialitatea noastră prin care puteam fi repede recunoscut!

Deschisei cu o smucitură fereastra şi aruncai ţigareta, apoi cerui chelnerului să-mi aducă o cutie cu ţigarete egiptene, singurele pe care le puteam fuma.

Rămăsei în restaurant până pe la ceasurile şapte, pe urmă mă dusei în compartimentul meu.

Cucoana mea dormea şi nu se trezi nici la zece când ajunserăm într'o gară mai mare.

Şi Joe?... Nesiguranţa despre soarta lui mă scotea din fire.

După ce trenul se puse iar în mişcare se trezi şi dumneaei, căscă, se sculă, şi veni la fereastră.

A trebuit să mă fac şi mai subţire decât eram ca să-i fac loc. Deschise fereastra şi privi afară. O lăsai cinci minute în pace, dar pe urmă îmi pierdui răbdarea.

— Trage, cucoană, că sunt răcit, izbucnii supărat.

Niciun răspuns. Imi aruncă însă o căutătură atât de indignată, încât tăcui mâlc. Ea nu se mişcă de la fereastră.

Imi ridicai gulerul hainei şi-mi înfundai şapca în cap. Când ridicai iar ochii, văzui ţeava unui revolver îndreptată spre mine. Era un revolver

cu aer comprimat — îl recunoscui imediat.

— Sari imediat prin fereastră, e singurul mijloc de salvare pe care ți-l dau, șuieră baba printre dinți...

E nebună, îmi zisei eu și răspunsei:

— Lasă gluma, cucoană, și șezi binișor...

Cuvintele mi se opriră apoi în gâtlej căci văzui ceva ce îmi îngheță sângele în vine.

De sub mâneca largă a femeii lucea niște mansete de un alb ca zăpada și la una din ele lipsea butonul. Celălalt avea însă pe el un X roșu.

Așa dar nu era o femeie ci un bărbat, unul din potrivnicii noștri, probabil același care urmărise și ucisese pe individul cu pachetul.

Toate aceste gânduri mi se încrucișau fulgerător în minte și încercai să-mi scot revolverul din buzunar.

— Nicio mișcare ori trag! șuieră iar banditul. Nimeni n'ar auzi detunătura.

Pe culoar se plimbau călători dar matahala acoperea cu trupul ei uriaș scena care se desfășura în compartiment.

— Sari! șopti el spumegând de furie. Cu cât te codești mai mult, cu atât mai rău pentru dumneata. Rapidul din străinătate trebue să sosească din moment în moment și nădăjduiesc că te va face praf. Număr până la trei și dacă n'ai sărit, te împușc ca pe un câine și te arunc înaintea locomotivei. Nimeni nu poate dovedi pe urmă că e vorba de o crimă. Prietenul dumitale e în clipa aceasta în aceeași situație.

Și Joe?... Mi se întunecă înaintea ochilor. Oare să...

Orice s'ar spune, lașitatea e uneori cea mai bună înțelepciune.

— Zăresc locomotiva, şuieră iar individul. Luminile se apropie. Când voiu spune trei eşti mort, aşa ori altminteri... Unu... doi...

Imi apăsă ţeava revolverului la tâmplă.

Sării în picioare, mă uitai pe fereastră şi zării nişte lumini roşii care se apropiau, cu o iuţeală ameţitoare.

Dumnezeule... rapidul!

Ţeava revolverului era lipită de tâmpla mea. Individul mă ridică în sus ca pe un fulg...

— Trei! auzii eu desluşit şi un pufăit şi scrâşnet grozav.

Rapidul! Dacă nu reuşeam să sar dincolo de şine eram pierdut. Dar nu mă va arunca curentul puternic înapoi?...

Era prea târziu ca să mai chibzuiesc. Totul se petrecu într'o frântură de secundă, aşa că e cu neputinţă de descris.

Sării... nu mai simţii nimic şi totuşi avui impresia că sbor prin văzduh, capul mi se izbi de ceva tare, pe urmă... n'am mai ştiut nimic.

Când mă deşteptai mi se păru că în juru-mi se deslănţuiseră furiile iadului.

In preajma mea se auzeau urlete şi fluierături, deasupră-mi se fugăreau crâmpeie de nori într'o goană nebună, capul îmi vâjâia şi în urechi mii de ciocane îmi măcinau creerii.

Dumnezeule, eram legat fedeleş de mâini şi de picioare şi totuşi mă clătinam ca pe coverta unui vapor în luptă cu valurile mării infuriate.

Să fie un vis grozav? De-aş putea cel puţin să-mi adun gândurile...

Simţii ceva cald şi lipicios prelingându-mi-se pe frunte; nu putea fi decât sânge. Eram deci răniţ la cap.

In sfârşit reuşii să mă ridic într'o rână şi mă dezmeticii. Mintea mi se lumină şi îmi putui da seama că mă aflu pe acoperişul unui tren care gonea în noapte.

La dracu! Cum ajunsesem aici şi cine mă legase aşa că nu mă puteam deslega? Un lucru ştiam lămurit: ţeava unui revolver lipit de tâmpla mea mă silise să fac o săritură grozavă — săritura morţii.

Se năştea acum întrebarea: Mă aflam în trenul care mergea spre Amsterdam sau spre Paris? Singura nădejde era că la cea dintâi gară unde unde ne vom opri voiu căuta să atrag prin strigăte atenţia asupra mea.

Rămăsei deci deocamdată liniştit frământându-mi mintea să ghicesc cine mă salvase.

Deodată mă străfulgeră gândul că nu putea fi altcineva decât Joe. Dar, nu spusese nemernicul acela deghizat că şi Joe e într'o situaţie aidoma cu a mea?

Mă înfiorai de groază. Joe mort... sdrobit de roţile rapidului?

Nu ştiu cât voiu fi stat aşa, cu disperarea în suflet. Mai târziu am aflat că nici măcar o jumătate de ceas, dar când te afli în starea în care mă aflam eu, clipele ţi se par ceasuri.

Călătoria asta nu o voiu uita chiar dacă aş trăi o sută de ani. Mă aşteptam mereu să mi se întâmple ceva şi mai grozav.

Tremuram vargă, era frig şi aerul rece ca ghiaţa.

Mădularele începuseră să-mi amorţească, aproape nu le mai simţeam, când... deodată auzii prin larma aceea sălbatecă un glas omenesc. Era glasul lui Joe.

Cred că am urlat de bucurie.

Așa dar trăia... Biruisem!

In clipa următoare simții mâinile lui pipăindu-mă și chipul lui se aplecă asupră-mi.

— Dragul meu... șopti el în urechea mea.

— Cum am ajuns aici? îl întrebai gâfâind.

— Te-am înhățat din sbor și te-am ridicat în sus. Eu însumi atârnam de pe acoperișul vagonului întepenit numai în picioare. A fost într'adevăr o minune, dar frica de moarte dă omului puteri înzecite.

— Cum adică? M'ai tras îndărăt și m'ai ridicat în sus? De neînchipuit, aș putea zice de necrezut!

— Ai dreptate. Dacă ar fi s'o mai fac odată cred că n'aș putea. M'a ajutat norocul, atâta tot. Smucitura era cât p'aci să mă rostogolească și pe mine, totuși am reușit să te svârl pe acoperiș și să mă dau îndată îndărăt. Din nenorocire te-ai izbit cu capul de tablă și ai leșinat, așa că n'am avut încotro, a trebuit să te leg ca să nu te duci deaberbeleacul. Pe urmă am coborît prin fereastra closetului în tren, să caut pe cucoana aia grasă.

— Era un bărbat îmbrăcat în haine femeiești și am văzut la el un buton de manșetă ca acela găsit de noi.

— Cu un X roșu? Eu nu l-am văzut, bănuiam însă că e un bărbat deghizat. Păcat că bănuiala asta mi-a venit prea târziu. Mărturisesc cinstit că n'am văzut în viața mea o deghizare mai bună și înțeleg că te-ai putut lăsa înșelat.

— Dar tu, Joe, cum de nu te-am recunoscut?

— Adevărat că nu m'ai recunoscut?

— Te-am căutat ca un nebun prin toate vagoanele fără să dau de tine.

— Eram ţăranul ăla burtos la care nici nu te-ai uitat:

— Zău? Atunci să ştii că şi deghizarea ta era fără cusur. Şi zii, tu erai acela care vorbea ca un adevărat bădăran?

— Chiar eu. Dar... a fost degeaba. Nu ştiu cum naiba s'a făcut că mi-a venit să strănut şi mi-au sburat bucăţile de vată din nas care mi-l lăţeau atât de frumos. Şi unde crezi că au sburat? Drept în obrazul unui ovrei marfagiu care şedea cu balabusta lui pe banca din faţa mea.

„Dormeau amândoi sau se prefăceau că dorm, pe urmă Iţic — ori cum l-o fi chemând — s'a sculat în picioare şi... sări ori te împuşsc!

„Am sărit numaidecât, folosindu-mă însă de un „truc" al meu, m'am oprit pe scara vagonului, m'am întins cât eram de lung pe treaptă, apoi m'am târît până la fereastra compartimentului tău şi m'am căţărat pe urmă pe acoperiş. De acolo te-am văzut sărind şi te-am prins din sbor. N'am mai avut vreme să trag, căci totul s'a petrecut mai repede decât ţi-aş putea spune. Restul îl ştii. Dar m'ai întrerupt adineaurea înainte de-a sfârşi.

„Aşa dar, am coborît iar în tren, mi-am lepădat hainele de pe mine, m'am deghizat altfel şi am pornit să cutreer vagoanele fără niciun rezultat, firește. Baba ta dispăruse, Iţic cu balabusta lui deasemenea.

— Unde?

— Se aflau probabil încă în tren, dar schimbaseră compartimentele şi deghizarea. Nu uita, dragul meu, că noi habar n'avem cum arată în realitate potrivnicii noştri.

— Poate că butonul de manşetă ne va da o îndrumare.

— Te poţi uita sub mâneca fiecărui călător!

— Se înţelege că nu.

— Ei vezi! Acum o să te desleg, fiindcă văd că ţi-ai revenit.

Imi desnodă legăturile şi mă putui ridica de jos.

— Ce ai de gând să faci? îl întrebai eu repede.

— Deocamdată rămânem pe loc. Suntem aproape de o staţie, uite se şi zăresc luminile. Când vom ajunge, ne dăm jos pe partea cealaltă, tocmim un automobil şi ne ducem la Amsterdam. Lasă să creadă banditii că am murit, numai aşa ne vor lăsa în pace până ce vom ajunge la castelul lordului Caterham.

Aşteptam în tăcere să intre trenul în gară. Şinele deveneau mai numeroase, viteza locomotivei se micşora, dar trenul nu se opri.

Deodată Joe mă trase îndărăt. Auzii o bufnitură, uşa unui vagon fu trântită cu putere, apoi încă una şi iar una.

Joe dispăruse din spatele meu. Sării la marginea acoperişului şi văzui trei umbre trecând în fugă peronul, urmate de o a patra — Joe!

Sării şi eu de pe acoperiş, din fericire în picioare. Mă luai după fugari, deşi nu îi mai zăream, dar o luai în direcţia în care îi văzusem pierind.

Mă pomenii în curând pe o câmpie mlăştinoasă, mă înfundam la fiece pas până la glezne; nu-mi păsa însă, ci alergai mereu înainte până ce mă poticnii deodată şi mă întinsei cât eram de lung la pământ.

Când mă ridicai de jos, Joe era lângă mine. Râse înciudat şi-mi spuse:

— Mi-au scăpat. Parcă au intrat în pământ.

— De ce au sărit din tren? întrebai eu ştergându-mă de noroiu.

— De ce? Mai întrebi! Afurisiţii ăştia au făcut pesemne legământ cu dracul, altminteri de unde ştiau că mai suntem încă în viaţă?

— Cu nevutinţă, Joe!

— Ba da, şi nu era cine ştie ce greu. Iţic — cum l-am botezat eu — stătea probabil la fereastră şi a văzut când te-am înhăţat şi te-am tras pe acoperiş. Adevărat că tocmai trecea atunci rapidul, dar au mirosit ei ceva şi s'au temut că vom pune mâna pe ei când va opri trenul în gară — cum credeau.

— Şi acum ce facem? Cum plecăm de aici?

— Cu maşina, ţi-am mai spus doar. Tare mă mă tem însă că ne vor pune şi alte piedici în cale. Hai să ne întoarcem în gară, uite că se crapă de ziuă. Acolo ne vom curăţa niţel şi vom găsi o maşină de piaţă.

După vreo douăzeci de minute, doi inşi murdari de noroiu până'n gât păşiră în biroul poliţiei gării.

Joe se legitimă, povesti numai atât cât crezu el de cuviinţă din cele întâmplate şi îndată câţiva impiegaţi se declarară gata să ne ajute. Puturăm astfel găsi repede un automobil şi la orele şapte dimineaţa eram pe drum. De două ori avurăm câte o pană. Ne urmărea pesemne nenorocul, o rea prevestire pentru viitor.

Chipul lui Joe era tot mai posomorît. Şi avea de ce, căci ajunserăm la Amsterdam tocmai când se însera.

III. — O CĂLĂTORIE CU PERIPEȚII

AM TRAS LA HOTEL „NIEDERLAND" și cum eram frânți de oboseală, ne-am culcat să ne odihnim vreo două trei ceasuri.

M'am deșteptat sguduit cu putere de Joe.

— Scoală, Mac, băiatule, îmi zise el. Am tocmit un yacht minunat. Pescarul Avecusen e un om tare de treabă, căruia i-am spus pe șleau cum stau lucrurile. Peste un ceas ridicăm ancora.

La opt fără zece minute o mașină ne ducea în goană spre port. Drumul era scurt, așa că ajunserăm la timp să strângem mâna moșului Avecusen care ne aștepta.

— Poftiți, domnilor, ne întâmpină el în graiul lui pitoresc. Ingeborg a mea aleargă mai dihai ca un transatlantic.

In afară de noi nu se mai afla pe bord decât un marinar care îngrijea de motor.

Am stat la taifas bând și fumând și nu știu cum se făcu mai târziu că Joe aduse vorba de X-ul roșu.

Avecusen se holbă la noi, rămase câteva momente cu gura căscată, pe urmă izbucni:

— Draci și Dumnezei, mai bine să mă înghită o balenă decât să am de-face cu unul din banda X!

— Banda X?! exclamarăm amândoi într'un glas. Știi ceva despre ea, căpitane?

— Hm... nu mai mult decât scrie în gazete. E o bandă de tâlhari, toți unul și unul, care își face mendrele de un an încoace în Londra, Amsterdam și aiurea. Nemernicii nu au putut

fi prinşi până acum şi chiar eu... nu că aş vrea să vă sperii, domnilor, dar Ingeborg a mea v'ar putea povesti câte ceva despre ei, ba chiar şi eu.

— Ai avut ceva cu banda asta?

— Da, acum două luni. Ancorasem în Edinburg. Mă pomenesc într'o zi cu un domn — un boier care... nu, nu pot să spun, am jurat!

— Cui?

— Bandei X, adică şefului ei care e... şi Ariusen se 'apleacă spre noi şi şopti: — o femeie!

— O femeie?

— Da, o muiere, dată dracului, nu altceva, care ştie să mânuiască revolverul mai dihai ca un bărbat. Le era frică tuturor de ea, până şi mie.

Bătrânul marinar tăcu şi dădu pe gât un pahar cu punch. Îşi şterse apoi gura cu dosul palmei şi ieşi din cabină.

— M'am dus să văd ce e pe afară, zise el când se înapoiă. Mă tem să nu intru iar în cârdă cu ei, după cele ce mi-aţi povestit astăzi. Acu când am aflat că eşti domnul Joe Bull şi urmăreşti nişte banditi şi mi-ai mai pomenit de X-ul roşu, ştiu că asta e banda pe care o cauţi. Ia bine seama să n'o păţeşti. Afurisita aia de muiere e mai a dracului ca talpa iadului.

— Te rog, căpitane, nu te opri la jumătatea drumului şi spune-mi tot ce ştii, poate că sunt eu mai tare şi mai şiret decât ei.

— Am auzit multe despre dumneata, domnule Bull. S'ar putea să fie cum spui, dar dacă afli că nu mi-am ţinut pliscul, pot să-mi fac testamentul. Cu toate astea, iaca, o să-ţi spun ce ştiu. Te pomeneşti că îţi foloseşte la ceva.

„Aşa dar, acu două luni, vine la mine un domn

bine îmbrăcat — ai fi zis un adevărat lord.

„Eu taman îmi vopseam pe „Ingeborg" a mea, că se cam spălase vopseaua.

„După ce vei isprăvi, vino să stăm niţel de vorbă, îmi strigă el încă de departe, trase barca lângă yacht şi se căţără pe punte.

„Ne învoirăm numaidecât din preţ. Vroia să facă pe la ceasurile unu din noapte o plimbare pe mare cu o doamnă şi încă trei domni. Nu'ş ce tot aiura de poezie la lumina lunii şi alte bazaconii de astea.

„Mi-a plătit înainte şi încă mai bine decât câştig eu în trei luni de zile.

„Ca să nu mai lungesc vorba, la ceasul hotărît au venit pe punte patru domni şi o cucoană zăvonită. Am ridicat ancora şi am pornit la drum aţinându-mă tot pe lângă coastă.

„Domnul care mă tocmise nu se mişca de lângă cârmă şi îndruga mereu verzi şi uscate. Odată, când ridică mâna să ducă ţigareta la gură, băgai de seamă că avea la manşetă nasturi de aur cu un X roşu.

„Să mă ia dracu! Acum ştiam că încărcasem pe vas banda roşie şi o să dau de bucluc. Fără să spun ceva, cârmii spre coastă. Mă ia şi acum cu frig în spate când mi-aduc aminte ce-a urmat. Auzii deodată un glas de femeie la spatele meu:

„— Ce faci, nemernicule? Intoarce vasul spre larg, altminteri îţi găuresc ţeasta!

„Simţii într'adevăr ţeava revolverului la tâmplă.

„Nu sunt fricos şi nici laş, dar în clipele acelea am văzut moartea cu ochii. Am întors vasul. Degeaba. Am simţit o lovitură puternică în cap dată pe la spate şi am căzut grămadă.

„Când m'am deşteptat, eram întins pe spate legat burduf şi deasupra cerul presărat cu stele.

„La cârmă stătea femeia. Pe urmă... brr! mă cutremur şi acum când mă gândesc la ce s'a petrecut. Banditii aduseseră cu ei două cufere mari — că uitasem să-ţi spun de adineaurea.

Scurt, târâră acum cuferele lângă parapet. De văzut n'am văzut nimic, dar am auzit două răcnete de moarte unul după altul. Ştiam acum că ticăloşii aduseseră doi inşi legaţi în cufere pe cari îi aruncă în clipa aceea peste bord.

„Am început să mă sbat ca nebun ca să-mi rup legăturile. Degeaba. Nu trecură nici două minute şi muierea aia îndrăcită începu să-mi plimbe pe dinaintea ochilor revolverul şi îmi spuse că voiu păţi şi eu la fel dacă n'aşi încumeta să scot un cuvânt despre cele ce s'au petrecut adineaurea. M'a silit să jur, după ce m'a târât lângă parapet şi m'a împins până la jumătatea trupului deasupra apei.

„Care e ăla să se lipsească bucuros de viaţă? Eram sigur că muierea nu glumeşte şi nemernicii cari o însoţeau, ascultau orbeşte de ea.

„Ce să mai lungesc vorba! Am jurat, am fost apoi deslegat şi i-am dus până la Edimburg, i-am debarcat departe de port unde îi aştepta o barcă.

„M'am întors la locul unde îi aruncaseră pe nenorociţii aceia, cu nădejdea că îi voiu putea salva. I-am pescuit într'adevăr, dar erau morţi de mult. I-am lăsat în plata Domnului, că tot nu mai aveam ce le ajuta.

„La două zile după întâmplarea pe care ţi-am povestit-o am citit în gazete că doi poliţişti porniţi în căutarea bandei X au fost găsiţi

morți, legați burduf la Dundee, aruncați pe mai de valuri.

„Nu m'am mai putut stăpâni și am pornit spre poliție. N'am apucat să trec puntea care lega vasul meu de cheiu și un glonț îmi șuieră pe la ureche. Nici nu auzisem detunătura și abia acu băgai de seamă că țineam în mână gazeta în care scria despre crimă. Asta mă dăduse de gol și înțelesei că afurisiții de banditi mă spionau.

— Poate că fac același lucru și acum.

In clipa aceea se auzi sbârnâind aparatul de telegrafie din cabina căpitanului. Joe sări în picioare și citi dintr'odată, fără să-și mai însemne pe hârtie comunicarea, apoi se uită încremenit la noi.

— Ce s'a întâmplat? bolborosi Avecusen împleticindu-se.

„Păziți-vă, peste zece minute vă scufundați. Fugiți imediat de pe vas" — citi Joe mai departe.

— Cine ne-o fi înștiințând de primejdie? întrebai eu pe Joe.

— Acela care a sgâriat cuvintele de pe scrisoarea lordului Caterham. Haidem, dragul meu, nu mai e timp să mai cerem ajutor prin telegrafia fără fir.

Alergarăm pe punte.

— Colo... punctul acela negru! strigă Avecusen. Lavers, viteza maximă, motorul nostru e bun!...

— Dar ăla de colo e și mai bun, răspunse Joe. N'au să ne ajungă poate, în schimb au să ne împroaște cu gloanțe.

— Gloanțe? Ei ași! De la o astfel de depăr-

tare... făcu bătrânul marinar cu dispreț.

— Uiți că există și tunuri mititele, a căror bombardare nici nu s'ar auzi de aici. Timpul e prețios, căpitane. Ai colaci de salvare pe bord?

— Da, patru, dar...

— Niciun „dar", e vorba de viață și de moarte. Pentru pierderea vasului te despăgubesc eu. Acum ne e viața în joc. Adu repede oala cu vopsea.

— Vopsea?... Am un hârdău plin.

Avecusen se făcu nevăzut și se întoarse numaidecât cu vopseaua și colacii de salvare. Joe vopsi colacii în cafeniu și porunci căpitanului să umple câte o sticlă cu coniac, apoi, cu două minute înainte de timpul hotărît sărirăm toți patru în apă.

Abia ne depărtaserăm cu zece metri de vasul care pornise la întâmplare și zărirăm o fulgerare care spintecă yachtul drept în două și în clipa următoare vasul se scufundă.

Ne lăsarăm duși de curent, ținându-ne strâns unul de altul, pescuirăm niște scânduri care pluteau pe apă și alcătuirăm un lanț plutitor.

Avecusen înjura ca un surugiu că i se pusese cârcei în picioare și apa e rece ca ghiața, pe urmă căută îmbărbătare în sticla cu coniac.

După vreo trei ceasuri ne-au pescuit niște marinari de pe un vapor de marfă și ne duseră în cabinele lor.

Se înoptase când acostarăm în Edimburg. Ne îndreptarăm spre un hotel, după ce transportarăm mai întâi pe Avecusen și pe cârmaciu la un spital pentru marinari. Atât mai știu: că m'am culcat imediat și am adormit buștean. Era ziua mare când mă deșteptă Joe. Arăta rău la față.

— Fă o baie fierbinte că eu am şi poruncit să mi se aducă aici în odaie cafeaua, îmi zise el cu glas răguşit.

— Mi-ar face mai bine o baie de aburi, îi răspunsei ridicându-mă gemând din pat.

— Dacă am călători de plăcere, ne-am putea îngădui ce vrem, dragul meu, aşa însă e timpul să ne ducem cât mai curând la Virginia Howard şi de acolo la lordul Caterham. Pare să fie vorba de lucruri foarte misterioase şi tare mă tem că vor căuta din nou să ne înlăture.

— I'ascultă, Joe, cine să fie individul acela care ne dă mereu de veste când ne pândeşte vreo primejdie? Fără el am zăcea acum în fundul mării Nordului.

— Ai dreptate. Cu siguranţă că face parte din banda X-ului roşu şi se află pe vasul lor. Ştii ce, dragă? Uneori îmi vine să cred că e o femeie care ne poartă astfel de grijă.

— Asta ar însemna că banda e alcătuită mai mult din femei. Părerea mea a fost întotdeauna că femeile sunt mai viclene şi mai primejdioase decât bărbaţii. Aşa dar, o femeie! Poate că ai nimerit-o şi de data asta.

Trecui în odaia de baie şi lăsai uşa deschisă ca să pot vorbi în vremea asta cu Joe.

Imi adusei deodată aminte de întâmplarea din Champs-Elysées şi strigai speriat:

— Joe, pachetelul! Probabil că pluteşte acum pe apa mării Nordului.

Joe se ivi în pragul odăii şi răspunse zâmbind:

— Dacă aş fi fost atât de prost să-l port la mine, mi-l luau ei încă din tren. Pentru astfel de lucruri importante, poşta e cel mai sigur mijloc de transport căci nimănui nu i-ar da în gând că

m'aş fi putut despărţi de el. Aşa dar, l-am încredinţat încă înainte de plecarea lui Beauval şi acesta l-a expediat recomandat cu poşta aeriană la Edimburg. Aseară am aflat de la portarul hotelului că a şi sosit. L-am predat îndată directorului ca să-l încuie în tezaurul hotelului.

— Straşnică ideie! exclamai eu încântat.

— Probabil că ţie nu ţi-ar fi venit. Acu, fă bunătatea şi ieşi din baie; aud că bate la uşă. Mi se pare că e chelnerul care ne aduce cafeaua.

Joe închise uşa odăii de baie şi mă apucai să mă îmbrac. După câteva minute intram ras şi spilcuit în salonul apartamentului nostru.

Il găsii pe Joe cu cafeaua dinainte neatinsă; ţinea o ţigaretă aprinsă în mână şi privea buimac la o foaie de hârtie de pe masă.

— Ce e asta? îl întrebai îngrijorat, bănuind că e iar vorba de vreo primejdie.

— Mi l-a adus chelnerul odată cu cafeaua. E o înştiinţare de la prietena noastră necunoscută.

Citi biletul. Iată ce scria în el:

„Dacă mai aveţi pachetelul, distrugeţi-l imediat. In niciun caz nu trebue să ajungă în mâinile lordului Caterham. Fiţi gentlemeni. Incă odată, păziţi-vă de banda X. Se ştie că nu v'aţi înecat".

— Ei şi-acu ce ai de gând să faci? îl întrebai eu pe Joe.

— Deocamdată ne ducem la lady Virginia Howard. Pachetul nu va fi încă predat lordului, dar nici nu vreau să-l distrug. Asta o

putem face mai târziu. Pentru moment e la loc sigur. Tu mănâncă şi te satură fiindcă nu se ştie dacă... ptiu, drace!

Joe dusese ceaşca la gură şi sorbise o înghiţitură de cafea, dar o scuipă repede şi alergă să-şi clătească gura.

— Ce, are cafeaua ceva? strigai eu sărind speriat în picioare.

— Să-i ia dracu pe toţi! făcu Joe necăjit şi apăsă pe butonul soneriei.

Când veni chelnerul, îi spuse răstit că în cafea e otravă.

Omul se îngălbeni şi mărturisi în cele din urmă că lăsase tava câteva momente în coridor fiindcă fusese chemat grabnic la telefon.

— Cine te-a chemat? îl întrebă prietenul meu.

— Nu ştiu. Când am întrebat cine e, nu mi-a răspuns nimeni, bâigui bietul chelner tremurând de frică.

Ne-am lipsit de cafea şi am plecat să îmbucăm ceva în oraş. După ce ne-am cumpărat alte haine, ne-am dus la spital să vedem ce face Avecusen. Avea un guturai straşnic, bea punch, înjura, ocăra, şi îşi jelea ghebul.

De la spital am luat o maşină şi am pornit spre cartierul vilelor, afară din oraş, la lady Virginia Howard.

IV. — VIRGINIA HOWARD

PE TOT TIMPUL DRUMULUI cercetam cu luare aminte dacă nu suntem urmăriţi dar n'am văzut nimic care să ne dea de bănuit.

Joe coborî cel dintâi din maşină şi sună la

poarta unei vile frumoase, deşi nu prea mari. Nu veni însă nimeni.

— Trebuia să-ţi anunţi vizita prin telefon, îi zisei eu.

— Hm, pare să nu fie nimeni acasă, iar cine e, nu face parte din locuitorii ei.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Să sărim gardul, răspunse scurt Joe. Aici se petrece ceva. A, ce-a fost asta?

— O împuşcătură! strigai eu şi sării gardul după Joe.

Găsirăm uşa casei deschisă, dădurăm buzna în vestibul şi Joe smuci uşile camerelor una după alta.

Casa părea pustie.

— Să căutăm în catul de sus, îmi şopti el. Am văzut adineauri cum s'a mişcat o perdea. Ţine revolverul pregătit.

In odaia de dormit o găsirăm pe Virginia Howard legată burduf şi leşinată. Joe o dezlegă şi încă înainte de a o duce pe divan se trezi.

La vederea noastră scoase un ţipăt de spaimă, dar Joe o linişti repede. Ea murmură, abia trăgându-şi sufletul:

— Sunt Virginia Howard. Slavă Domnului că aţi sosit la timp. Nu ştiu cine m'a atacat, dar de la o vreme încoace se petrec în familia noastră lucruri foarte ciudate împotriva cărora nici poliţia nu poate face nimic. Când m'am deşteptat azi dimineaţă, am sunat zadarnic să vie camerista. Am căutat-o pretutindeni, am căutat şi pe fecior, pe bucătăreasă, dar degeaba. Nu erau nicăieri şi am găsit toate uşile deschise.

Bănuind că nu e lucru curat la mijloc, am alergat la telefon să cer ajutorul poliţiei. In clipa

aceea m'am pomenit apucată pe la spate de doi indivizi voinici cari m'au legat burduf şi m'au târît încoace. Pe urmă au început să cotrobăiască prin dulapuri şi sertare, apoi au dispărut. Habar n'am ce vrea să zică toate astea.

Joe se duse la fereastră şi dădu în lături perdeaua. Se întoarse îngândurat la noi. Oare să mai fie cineva în casă?

Ciudat că nu pomeni nimic despre asta. Ieşi din odaie, se înapoiă după vreo zece minute şi dădu numai din umeri când îl întrebai din ochi.

— Ţi s'a furat ceva, lady Howard?

— Nu, mister Bull, răspunse ea repede. Bijuteriile le ţin încuiate şi sunt la locul lor. Acum să vorbim despre ceea ce cred că v'a adus la mine, adică despre afacerea cu lordul Caterham. Dar vă rog fumaţi, eu însămi sunt o mare fumătoare.

Ne întinse o cutie cu ţigări din care luai una, deşi nu prea îmi plac ţigările englezeşti îmbibate cu opiu.

— Vărul meu, lord Caterham, începu ea, se crede ameninţat de o primejdie.

Vorbea foarte calm şi se părea că emoţiile prin care trecuse nu lăsaseră nici o urmă.

Urmă:

— Trebue s'o iau mai de departe, mister Bull. Poate ştii şi dumneata că tatăl lordului Caterham s'a sinucis şi soţia lui de-a doua, o dansatoare, a fost omorîtă în aceeaşi noapte. Deci... dar ce aveţi, domnilor, vă e rău? exclamă lady Howard curmându-şi vorba.

Mare mirare! Eu şi Joe stăteam ca lipiţi de scaun, fără să fim în stare să facem o mişcare. Abia putui îngăima:

— Ţigările, doamnă... au fost...

Dar asta ce mai era? Femeia hohoti deodată 3 şi întinse înspre noi revolverul.

— V'aş fi crezut mai şireţi, zise ea râzând batjocoritor. Acum sunteţi în puterea mea şi nu-mi mai scăpaţi. Eu nu sunt lady Howard, ci m'am prefăcut numai. Sunt şeful bandei X.

Auzeam cuvintele ca de la mare depărtare şi în acelaşi timp văzui un dulap deschizându-se şi doi indivizi dând buzna din el în odaie. Pe urmă mi se puse ca o ceaţă pe ochi şi... nu mai ştiu ce s'a întâmplat.

M'a trezit o izbitură puternică şi glasul lui Joe care îmi spunea:

— Un moment, băiatule, te desleg numaidecât.

Simţii cum mi se tăiară legăturile şi putui să-mi în picioare. Mă aflam în mijlocul unei şosele.

Joe dădu din cap şi zise, înainte de a apuca eu să-l întreb ceva:

— Prietena noastră din umbră s'a dovedit de astă dată să fie şi salvatoarea noastră, altminteri o păţeam rău de tot. Acum haidem repede înapoi la lady Howard. O să-ţi povestesc pe drum ce am aflat.

Pornirăm în galop. Joe se abătu din şosea, zicând:

— S'ar putea ca banditii să se întoarcă şi n'avem nicio armă la noi, aşa că e mai bine să nu ne vadă. — Ne găseam într'un camion de transportat mobile, păziţi de patru indivizi; trei stăteau în faţă şi unul în lăuntrul camionului.

„Când m'au târît în camion, eram treaz. Unul din indivizi mi-a strecurat în mână un briceag şi mi-a şoptit să mă eliberez şi să mă întorc îndată la Lady Howard până nu se înăbuşe.

— Să se înăbuşe?! All devils, Joe, când mă

gândesc la banda asta mă cutremur. Bătrânul Avecusen avea dreptate când spunea că şeful ei, muierea aia afurisită, a făcut legământ cu dracu. Va să zică lady Howard se află în vila ei şi în primejdie de moarte?

— De-am putea găsi o maşină, mormăi Joe grăbind pasul.

Dădurăm în sfârşit de un automobil particular care se învoi să ne ducă la Edimburg şi în curând oprirăm la poarta vilei Virginiei Howard.

Ne apucarăm acum să scotocim toată casa până ce o găsirăm pe biata lady, mai mult moartă decât vie, închisă într'un cufăr din pod şi pe servitori legaţi în garaj.

După ce îşi mai veni în fire, povestirăm, sărmanei femei cele întâmplate.

— Ce grozăvie! făcu ea înfiorându-se. Nu le-am făcut nimic bandiţilor ăstora ca să se poarte astfel cu mine. M'au atacat în zorii zilei, pe când dormeam. Mare mirare că nu m'aţi găsit moartă.

— I-ai văzut la faţă? o întrebă Joe.

— Era întunerec şi m'au luat din somn.

— Atacul acesta, lady Howard, a fost pus la cale numai ca să ne atragă pe noi în cursă. Femeia care s'a dat drept dumneata era chiar şeful bandei. Vroiau să ne facă de petrecanie aici în casa dumitale.

— Şi cum îţi explici împuşcătura pe care am auzit-o? îl întrebai eu.

— Foarte simplu, dragul meu. Era semnalul că sosim şi mai avea de scop să ne zăpăcească, adică să ne facă să vedem că atacul asupra ladyei Howard era adevărat. Am simţit însă îndată ce am intrat în casă primejdia, dar nu ştiam dincotro va veni. Planul bandiţilor era bine pus la cale.

Cel mai bun lucru pe care îl avem de făcut, lady Howard, e să plecăm imediat la castelul Chimeys. Timpul e prețios și mă aștept la o nenorocire dacă îl mai lăsăm pe lordul Caterham singur. Ne poți spune pe drum pentru ce lordul ne-a telegrafiat să trecem mai întâi pe la dumneata.

— Pe la mine?! strigă lady Howard sărind în sus. Dar pentru Dumnezeu, mister Bull, eu habar n'am despre așa ceva. Tocmai mă aflam la mama mea când ți-a scris vărul meu să vii. Cunosc trista poveste a Caterham-ilor și ți-o voiu istorisi îndată, dar știu bine că lordul nu ți-a expediat nici-o telegramă.

Joe scoase telegrama din buzunar și i-o arătă. Ea clătină mirată capul și zise:

— După cum înțeleg, planul să vă atragă în casa mea și să vă prindă era pus la cale mai de mult. Ai dreptate, mister Bull. Orice clipă de întârziere pune și mai mult în primejdie viața vărului meu. Am un automobil de curse. Sună, te rog, să spun șoferului...

— Mulțumesc, lady Howard, îi curmă Joe vorba, prefer să conduc singur mașina, șoferul poate să rămână acasă. Cât timp îți trebue să te pregătești de drum?

— Nici un sfert de ceas.

— Bine. Te așteptăm în vestibul.

Coborîrăm scara.

— Nu e cam neprevăzător din partea noastră să ne lăsăm nedeghizați? întrebai eu pe prietenul meu.

— Nu o putem lăsa pe biata femeie singură, dragul meu. Trebue s'o luăm neapărat cu noi, așa că oricât de bine ne-am deghiza, banditii tot ne-ar recunoaste. Vezi, deci, că deghizarea n'are

niciun rost. Va trebui însă să fim cu ochii 'n patru după ce vom afla de la lordul Caterham situaţia, căci până acum întreaga aventură n'a fost decât o călătorie cu vreo câteva piedeci.

V. — MĂRTURISIREA.

AI LUAT PACHETELUL şi vrei să-l duci lordului? întrebai eu pe Joe când ieşi din hotel.

— Poate, răspunse el scurt şi se aşeză iar la volan.

Mai aveam un drum de vreo trei ceasuri şi Joe gonea cu o iuţeală ameţitoare.

Eram de două ceasuri pe drum, când, tocmai treceam printr'o pădure — îl văzui deodată tresărind şi în clipa următoare, oprind atât de brusc maşina, încât fu cât p'aci să ne răstoarne.

— Ce s'a întâmplat? strigai eu speriat.

— Stai să vedem, poate m'am înşelat, răspunse Joe şi sări jos din maşină.

Atât eu cât şi lady Howard coborârăm în grabă şi alergarăm după el. Înainte încă de a-mi da seama de ce a fost, Joe se aplecă şi văzui sclipind în mâna lui o foarfecă de tăiat sârmă.

Ei drăcie! Acum mă uitai mai cu luare aminte la cutia de tinichea care se afla la nici trei paşi de noi. Joe o ridică binişor de jos şi o aruncă în şanţul plin cu apă de la marginea şoselei.

— O maşină infernală, îmi şopti el. Deacurmezişul drumului se întindea o sârmă subţire de care era legată. Dacă treceam peste ea, am zăcea acum toţi sfâşiaţi în bucăţi.

— Un atentat! strigă lady Howard care price-

puse numaidecât despre ce e vorba. Mister Bull, cum ai putut bănui așa ceva?

— Mă așteptam eu că nu vom ajunge fără primejdii la castel, răspunse el. Să fi luat pe șofer să conducă, ne duceam pe copcă.

— Doame Dumnezeule, se tânguia biata femeie, nu au de gând să ne lase în pace!

— Să mergem, zise Joe cu chipul încruntat.

Ne urcarăm în mașină. Nimeni nu vorbea. Presimteam că vom mai întâmpina multe în ziua aceea.

Castelul Chimeys e o clădire străveche, are însă și o aripă laterală modernă care pare caraghioasă pe lângă vechea clădire. E așezat pe un dâmb, așa că îl puturăm zări de departe.

Din ce ne apropiam Joe mărea viteza. aș putea zice că mașina sbura nu alta. Deodată opri în fața unui portal monumental de piatră cu doi lei de piatră de amândouă părțile.

Fără 'ndoială un vechiu castel feudal.

Furăm introduși îndată în odaia de lucru a lordului. Acum îmi amintii și eu că îl cunoscusem atunci în India. Lady Howard țipă când il văzu căci, deși numai în vârstă de treizeci și cinci de ani, părul lordului albise cu desăvârșire.

— Veniți târziu, poate prea târziu, domnilor, zise el strângându-ne mâinile. V'am mai telegrafiat și ieri.

— Nu e vina noastră, lord Caterham, pricina întârzierii ți-o vom spune mai târziu, îi răspunse Joe.

— Voiu da ordin să vi se pregătească masa, adaugă lordul cu glas obosit.

— Nu, nu, trebue să aflu îndată pentru ce te urmărește cu atâta înverșunare banda X.

— Banda X?! făcu lordul tresărind speriat. Goddam, mister Bull, ce te face să crezi că ea e? N'am auzit în viaţa mea despre banda aceasta, dar de cinci ori până acum am văzut în diferite împrejurări un X roşu.

— Ţi-ai atras duşmănia acestei organizaţii de banditi — nici eu nu ştiu din ce pricină. Te-aş ruga acum să ne spui şi nouă pentru ce ne-ai chemat, poate prin asta vom afla deslegarea întregului mister.

Lordul dădu din cap îngândurat şi ne oferi ţigări. Vedeam însă cum mâna îi tremura uşor când ne întinse cutia. Apoi începu:

— Veţi fi ştiind şi dumneavoastră din ziare ce s'a petrecut acum două luni. Tata s'a împuşcat şi... văd însă că eşti informat. I-am luat, moştenirea în primire şi m'am căsătorit aproape îndată, iar de atunci trăiesc retras cu soţia mea aici.

Să tot fie vreo două săptămâni, mă pomenesc cu o scrisoare anonimă prin care mi se comunică în câteva cuvinte că a doua soţie a tatălui trăieşte şi că în locul ei a fost omorâtă şi dinadins desfigurată o altă femeie. Am pus să se deschidă cavoul şi s'a dovedit într'adevăr că nu era mama mea vitregă ci camerista ei. De atunci poliţia face într'una cercetări fără s'ajungă însă la vreun rezultat.

„Acum o săptămână pe când îmi beam cafeaua cu soţia mea, ea primi o scrisoare pe care după ce o ceti, o aruncă repede în foc. Se îngălbenise grozav la citirea ei şi tremura toată. O întrebai ce conţine scrisoarea, dar soţia mea îmi spuse că e o reclamă, nu scrisoare.

„Atunci am văzut pentru întâia oară X-ul acela roşu. Slujise de ştampilă.

„A doua zi sosi altă scrisoare. Soția mea o distruse înainte de-a putea eu să i-o smulg din mână. O luai la cercetări, ea însă nu-mi răspunse și plecă repede din cameră. Devenii neliniștit. Veni apoi ziua când văzui același semn misterios desenat pe fereastra dormitorului ei. Atrăsei atenția soției mele. Când dădu cu ochii de el, ea scoase un țipăt sfâșietor și leșină.

„Acum eram încredințat că-mi ascunde o taină. Chiar pe când zăcea ea leșinată pe divan, un servitor îmi aduse un bilețel pe care i-l strecurase un cerșetor. Mi-era adresat mie și pe el scria numai atât: „Lord Caterham, salvează-ți viața, și aibi grijă de soția dumitale".

„Vă puteți închipui spaima mea. Neștiind ce să fac, v'am scris să veniți. Înainte de-a închide scrisoarea am fost chemat la căpătâiul soției mele. I-am arătat-o și ei. M'a întrebat dacă am într'adevăr de gând să vi-o trimit. I-am răspuns că da. N'a zis nimic, a dat numai tristă din cap, apoi a izbucnit în plâns.

„Ca măsură de prevedere am dus singur scrisoarea la poștă. Când m'am întors, soția mea dispăruse. Am căutat-o toată noaptea, am înștiințat poliția, dar până acum nu i s'a putut da de urmă.

„Aseară am văzut pe placa de sticlă a biroului meu desenat un X roșu... am telegrafiat să veniți imediat, mister Bull căci mă tem că biletul adus de cerșetor nu mi-a fost trimis numai să mă sperie. Viața mea e amenințată. Ajutați-mă să descopăr această taină grozavă. Găsiți pe soția mea care mi-e mai dragă ca orice pe lume. Poate reușiți să aflați unde se găsește mama mea vitregă și din ce pricină s'a sinucis bietul tata. Până acum n'am dat nimic în vileag, căci n'am voit să se

publice în gazete. Ştiţi dumneavoastră ce să însemne X-ul acela roşu?

— Dumneata citeşti ziarele, lord Caterham?

— Fireşte, mister Bull, dar numai articolele politice.

— Hm... atunci pricep... Ai sous poliţiei despre scrisorile acelea primite de soţia d-tale?

— Nu. Poliţia ştie numai că soţia mea a dispărut. Nici despre X-ul roşu n'am pomenit nimic.

— Mi-am închipuit eu. Foarte rău ai făcut. Semnul acesta e al unei organizaţii de bandiţi, carl au speriat Anglia şi Scoţia. Şeful bandei e o femeie.

Lordul îl privi încremenit.

Mie mi se luă parcă o perdea de pe ochi. Începui să înţeleg unele lucruri, deşi nu legătura dintre ele şi tocmai deschideam gura să-mi spun părerea când îl văzui pe Joe că-mi face semn să tac şi începu să dea lămuriri lordului pentruce nu putusem veni, mai curând. Nu pomeni însă nimic despre pachetelul misterios şi bănuiala că necunoscutul care ne înştiinţa la timp despre primejdia care ne ameninţa ar fi o femeie.

Se scuză apoi faţă de lord că ar vrea să se scuture de praf şi ne duserăm în camerele noastre.

Joe mă lăsă singur şi ieşi în grabă, fără să-mi spună un cuvânt.

După un ceas, la cină, îl văzui iar. Chipul îi era mai grav ca de obiceiu, nici lordul nu prea ,vorbi iar lady Virginia Howard şedea obosită şi tristă lângă el.

După masă Joe se ridică brusc şi spuse lordului că are de vorbit ceva cu el între patru ochi.

Necăjit şi plictisit coborii în parc. Mă aşezai

pe o bancă şi-mi aprinsei o ţigaretă. Zadarnic îmi trudeam mintea să desleg taina, îmi era cu neputinţă să-i dau de rost.

Mă întorsei la castel. In vestibul mă întâlnii cu doi domni cari mă întrebară răstit ce caut acolo. Erau doi poliţişti. Le îndrugai ceva şi-i lăsai în plata Domnului. Deodată mă izbii nas în nas cu Joe. Ieşea din camera lordului.

— A venit şi poliţia secretă, îi spusei eu.

— Aha, aşa! făcu Joe privindu-mă pieziş şi urcă mai departe scara.

Ajunşi în camera noastră îl întrebai:

— Joe, unde e pachetelul?

Aruncă o privire repede la masă, râse apoi scurt şi răspunse:

— L-au furat, băiatule!

— La dracu! exclamai eu necăjit. Şi nici măcar nu ştim ce era în el.

— Crezi? Te înşeli, dragă Mac, ştiu acum ce conţinea, căci l-am deschis.

— Ce?

— Un jurnal, însemnările unei biete femei hărţuite. In privinţa lui am avut eu convorbirea asta lungă cu lordul.

— Bine, bine, dar jurnalul a dispărut, Joe!

— M'am aşteptat şi am dorit-o, dragă Mac, căci sunt obosit de acest războiu al cărui sfârşit aş vrea să vie cât de curând.

— Cu alte cuvinte, crezi că bomba va exploda la noapte?

— Sper cel puţin. Dealtminteri, lordul Caterham ştie acum tot.

Deodată Joe sări de pe scaun, se aplecă sub masă, se ridică îndată şi aruncă repede ceva înc ana cu apă.

— Ei, drăcia dracului! strigai eu pălind, iar o maşină infernală.

— Va fi cea din urmă nelegiuire a bandei X, răspunse cu glas aspru Joe. Acuma înţeleg lămurit că în castel se află unul din bandă. Haidem, dragul meu, nu mai întreba nimic. Lordul ne aşteaptă la ora unsprezece în bibliotecă. E timpul.

Joe părea că se teme de ceva, căci dădu buzna pe uşă şi coborî în fugă treptele. Il urmai. In clipa când să păşească în bibliotecă zării un revolver sclipind în mâna lui, apoi o detunătură. Se auzi un ţipăt. Un om care stătea în spatele lordului se prăbuşi la pământ şi înainte de a prinde noi de veste, cinci indivizi se năpustiră asupra noastră. Joe începu să lovească în dreapta şi în stânga cu pumnii şi picioarele şi nici lordul nu se lăsă mai prejos.

Totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Era o luptă sălbatecă. Deodată Joe scoase un fluierat ascuţit şi în clipa următoare geamurile se făcură ţăndări. Indivizii vrură să fugă, dar şease revolvere întinse spre ei îi opri în loc.

Se auzi un „Sus mâinile!" şi după câteva momente banditii erau legaţi fedeleş. Joe se apropiă de omul pe care îl împuşcase. Era mort. Când ne uitarăm bine, băgarăm de seamă că era o femeie în haine bărbăteşti: am înţeles imediat că nu putea fi altcineva decât şeful bandei X.

Lordul Caterham stătea ca împietrit în mijlocul odăii şi se uita năuc spre uşă, în pragul căreia se ivise o femeie tânără şi frumoasă gata să leşine.

Joe alergă la ea, o sprijini, o duse apoi pe

brațe afară și strigă să se cheme îndată doctorul.

Indată după el dispăru și lordul. Nu pricepeam nimic. Polițiștii scoaseră pe bandiții legați din castel și eu însoții transportul până la mașina poliției, care fusese anunțată de cu seară de Joe.

Pe când mă uitam lung după automobilul care pornise în goană, veni Joe și mă rugă să intru în casă.

— Tânăra femeie e soția lordului, îmi șopti el. Doctorul i-a făcut chiar acum o spălătură stomacală. Bănuisem eu că va încerca să se sinucidă. Ea a fost necunoscuta care ne dădea mereu de veste când ne amenința vreo primejdie.

Găsirăm pe lord în camera soției sale. Stătea în genunchi la patul ei și-i mângâia mâinile.

— Acum știi tot, Allan, o auzii eu murmurând cu glas stins. Mister Bull ți-a spus ce scria în jurnalul meu, totuși vreau să-ți povestesc prin viu grai pentru ce am fugit din casa ta. Femeia aceea pe care a împușcat-o adineauri, șeful bandei X, era mama mea. Până la vârsta de nouăsprezece ani am fost crescută într'un pension din Geneva, pe urmă a venit mama și m'a luat de acolo ca să mă ducă la Monte Carlo. N'au trecut nici două săptămâni și m'a măritat cu prințul italian Alvari. La patru luni după căsătorie l-am găsit pe soțul meu mort în odaia lui. Se împușcase. S'a crezut că a fost o sinucidere la mijloc, deoarece după moartea lui s'a dovedit că era plin de datorii. Mama m'a luat cu ea și abia acum mi-am dat seama cine e femeia aceasta: o cocotă celebră.

„M'a târît după ea prin fel de fel de localuri de noapte până ce, într'o zi a dispărut fără urmă. De la o prietenă de-a ei am aflat că s'a măritat

cu un lord bătrân. Pe mine mă uitase. Prietena mamei m'a luat la ea şi aci te-am cunoscut pe tine, Allan. Nici nu bănuiam că eşti fiul omului cu care se căsătorise mama şi nu ştiam că totul fusese pus la cale de ea. Mi-ai fost drag de cum te-am văzut şi ne-am logodit peste puţin timp.

„Tiu minte şi acum seara când ai venit să-mi spui grozava nenorocire care te lovise. Ai plecat îndată la Chimeus şi de la prietena mamei am aflat că femeia ucisă în parc nu era alta decât mama mea. N'am spus nimic, am tăcut de teamă că te voiu pierde. Când te-ai înapoiat la Londra ne am căsătorit. Curând după aceea, pe când mă aflam singură în camera mea la hotel, m'am pomenit cu mama. Mi-a povestit tot planul ei grozav. Omorîse pe primul meu soţ ca să puie mâna pe banii lui şi tot ea ucisese pe bătrânul lord. Otrăvise pe cameristă şi o desfigurase ca să se creadă că a fost soţia lordului. Voia să te omoare acum şi pe tine ca să ne rămână nouă toată averea familiei Caterham. Am dat-o afară indignată, am ameninţat-o cu poliţia... eram ca nebună de groază dar mi-era teamă că voiu pierde dragostea ta dacă vei afla adevărul.

„O lună încheiată n'am mai auzit nimic de ea, pe urmă au venit scrisorile acelea de ameninţare. Când soţul meu ţi-a scris, domnule Bull, am zgâriat pe plic cuvintele acelea ca să te păzeşti — urmă tânăra femeie adresându-se acum lui Joe. Tremuram pentru viaţa lui Allan, de aceea am fugit de acasă şi am urmărit banda până la Paris. Acolo unul din ei mi-a furat cutia cu însemnările mele zilnice. Le-am aşternut pe hârtie deoarece mă temeam că voiu fi ucisă de ei ca trădătoare. La Paris am fost prinsă de

ei şi mama m'a ameninţat cu moartea dacă voiu spune cuiva ceva.

„Am jurat, nu de frică, dar pentru a vă putea înştiinţa la timp de ce vă aşteaptă căci eram mereu cu mama şi cunoşteam toate planurile ei. Unuia dintre bandiţi i-a fost milă de mine şi mi-a făgăduit să facă tot ce îi voiu cere. A furat de la mama caietul cu însemnările mele, ca să ţi-l aducă dumitale. Mama însă l-a urmărit şi l-a împuşcat. Acum eram hotărîtă s'o ucid cu mâna mea dar mi-ai luat-o dumneata înainte, mister Bull. Aş fi făcut tot numai să-mi salvez bărbatul. De aceea am şi tăcut atâta timp. Imi dau abia acum seama că el m'ar fi iertat dacă îi mărturiseam de la început viaţa mea nenorocită.

Tânăra femeie închise ochii şi sconse un suspin adânc. Lordul se aplecă asupra ei şi o sărută.

A doua zi am părăsit castelul. De banda X n'am mai auzit nimic de atunci.

— SFARŞIT —

Citiţi în No. viitor

Păpuşa vie

roman poliţist

Emil Pureanu de Marcel Priollet

Redacţia şi Administraţia: Bucureşti, Calea Victoriei 5

Publicaţie periodică. Apare săptămânal
No. 22. — Joi 2 Maiu 1935

Redactor responsabil: ST. FRĂMAT

Institutul de arte grafice «EMINESCU» Bucureştii I
Strada Inginer Anghel Saligny 2